

Sygn. akt VIII C 859/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...)

z siedzibą w W.

o zapłatę

w trybie art. 15zżs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2021, poz. 2095 t.j.)

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 6.723,18 zł (sześć tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote osiemnaście groszy);
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.528,87 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.723,18 zł (sześć tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote osiemnaście groszy) za okres od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.967 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty do dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 785,24 zł (siedemset osiemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia cztery grosze), z czego kwotę 600 zł (sześćset złotych) z zaliczki uiszczonej przez pozwanego przelewem w dniu 11 czerwca 2021 roku.

Sygn. akt VIII C 859/20

UZASADNIENIE

W dniu 11 sierpnia 2020 roku powód A. K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 10.252,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 9 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do A. C. i M. L. samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Zakład ubezpieczeń uznał zasadę swej odpowiedzialności i dokonał wypłaty bezspornej części odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu w kwocie 8.259,94 zł brutto. Poszkodowany w dniu 11 grudnia

2020 roku najął od powoda pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) po stawce 180 zł netto za dobę najmu. Powyższy najem trwał 22 dni. Wobec konieczności wymiany pojazdu będącego przedmiotem najmu uszkodzony w dniu 2 stycznia 2020 roku zwrócił najęty pojazd, w zamian którego powód udostępnił mu pojazd zbliżony klasą do uszkodzonego, tj. M. (...) o nr rej. (...) po stawce 250 zł netto za dobę najmu. Najem drugiego pojazdu trwał 14 dni i zakończył się 16 stycznia 2020 roku. Łączny okres najmu wyniósł 36 dni. Łączny koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 9.175,80 zł. Pozwany zaakceptował stawkę w wysokości 250 zł netto za dobę najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego segmentowi pojazdu uszkodzonego.

Poszkodowany, wobec braku możliwości zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu w inny sposób, w dniu 11 grudnia 2019 roku odstawił na parking prowadzony przez powoda uszkodzony pojazd za stawkę dobową parkowania 25 zł netto. Parkowanie trwało do dnia 15 stycznia 2020 roku, tj. przez okres 35 dni. Koszt parkowania wyniósł 1.076,25 zł brutto. Powód nabył przedmiotowe wierzytelności w drodze umowy cesji. Powód zgłosił pozwanemu szkodę w zakresie najmu pojazdu zastępczego w dniu 9 lipca 2020 roku, wzywając go do dopłaty odszkodowania, jednakże pozwany nie zaspokoił roszczenia powoda.

(pozew k. 6-18)

Pismem z dnia 2 września 2020 roku (data wpływu do Sądu) pełnomocnik powoda cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 6.723,18 zł, popierając powództwo w części nieobjętej cofnięciem. Powód poinformował, że pozwany w dniu 21 sierpnia 2020 roku, tj. po wytoczeniu powództwa dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 6.723,18 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Powód wskazał, że pozwany uznał cały okres najmu pojazdu zastępczego za zasadny.

(pismo k. 68-68v.)

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pełnomocnik pozwanego oświadczył, nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność oraz okresu najmu pojazdu zastępczego (36 dni), że przy zgłoszeniu szkody poszkodowany otrzymał informację o możliwości najmu auta zastępczego za pośrednictwem współpracującej z pozwanym wypożyczalni. Przedmiotowe informacje zostały przesłane poszkodowanemu w wiadomości e-mail na podany przez niego adres: (...) W jej treści podano, że najem spoza sieci wypożyczalni współpracujących z pozwanym wiąże się z ryzykiem weryfikacji stawki oraz czasu trwania najmu. Pełnomocnik wskazał ponadto, że kwestionuje przyjęty przez powoda okres usługi parkowania (35 dni) oraz stawki za parkowanie jako nieudowodnione i niezasadne.

(odpowiedź na pozew k. 73-75v.)

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreślił, że pozwany dokonał obniżenia odszkodowania za najem pojazdu zastępczego według stawki dobowej 89 zł netto w okresie od dnia 15 grudnia 2019 roku do dnia 2 stycznia 2020 roku powołując się na złożenie poszkodowanemu propozycji organizacji najmu pojazdu zastępczego, jednakże pozwany przyznał, że stawka dobową 250 zł netto jest stawką rynkową za najem pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony. Podkreślił, że pozwany w korespondencji elektronicznej z dnia 18 grudnia 2020 roku poinformował powoda, że akceptowana przez niego stawka najmu pojazdu zastępczego w przedmiotowej szkodzie to 250 zł netto. Poszkodowany najął pojazdy zastępcze po stawce 180 zł netto oraz 250 zł netto za dobę najmu, innymi słowy korzystał z pojazdu zastępczego w granicach jednoznacznie zakomunikowanej mu jako akceptowanej stawki dobowej, wobec czego nie zwiększył rozmiaru szkody i nie naruszył obowiązku współpracy z ubezpieczycielem. Nadto pozwany wbrew jego twierdzeniom w dniu 13 grudnia 2019 roku nie wysłał żadnej propozycji organizacji najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu, czy osobie przez niego upoważnionej do załatwienia spraw związanych z likwidacją szkody, bowiem informacja ta została wysłana na adres należący do innego ubezpieczyciela, będącego w tej samej grupie kapitałowej co pozwany. Dodatkowo powód

podkreślił, że poszkodowani nie mogli przechowywać przedmiotowego pojazdu w innym miejscu, bowiem miał on rozległe uszkodzenia, wobec czego parkowanie pojazdu było w pełni uzasadnione.

(pismo k. 85-87)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k.143-144, k. 146-146v., k. 182, k. 185-185v., k. 211-211v., k.213, k.16-216v., k. 231-231v. protokół rozprawy k. 104-106)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...) będący własnością A. C. i M. L.. Uszkodzeniu uległy prawe tylne drzwi pojazdu. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

(zeznania świadka A. C. 00:08:53-00:21:21 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 grudnia 2020 roku k 104-106, oświadczenie k. 25, okoliczności bezsporne)

Poszkodowani potrzebowali auta zastępczego. W tym celu przeszukali oferty dostępne w Internecie szukając najbardziej korzystnej oferty w segmencie adekwatnym do uszkodzonego pojazdu i tym sposobem natrafili na ofertę powoda.

W dniu 11 grudnia 2019 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) (segment C) za stawkę dobową 180 zł netto. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, nie dłuższy niż faktyczny okres naprawy pojazdu najemcy. Umowa nie przewidywała kaucji, zniesiony był udział własny i limit kilometrów, brak było kar umownych oraz opłat za przygotowanie i podstawienie pojazdu.

Poszkodowani na skutek przedmiotowego zdarzenia szkodzącego, zmuszeni byli również do skorzystania z usługi parkowania uszkodzonego pojazdu w okresie od 11 grudnia 2019 roku do 15 stycznia 2020 roku, tj. przez okres 35 dni, bowiem uszkodzony pojazd mógł zostać skradziony. Parking będący własnością powoda, położony w Ł. przy ul. (...), na który odstawiono uszkodzony pojazd był ogrodzony, strzeżony i monitorowany.

W tej samej dacie, tj. w dniu 11 grudnia 2019 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność wynikająca z prawa do uzyskania odszkodowania względem pozwanego za wyrządzoną szkodę z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów parkowania.

(umowa przelewu wierzytelności k. 31-31v. , k.33-33v., protokół parkowania k. 32-32v., zeznania świadka A. C. 00:08:53-00:21:2, zeznania powoda 00:34:31-00:49:17 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 grudnia 2020 roku k 104-106, zeznania na piśmie M. L. k.126-130, okoliczności bezsporne)

Szkoda z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 11 grudnia 2019 roku została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne.

Pozwany w dniu 18 grudnia 2019 roku przesłał powodowi ogólną informację dotyczącą możliwości najmu pojazdu zastępczego jednakże informacja ta nie zawierała konkretnych nazw wypożyczalni, regulaminów czy danych kontaktowych. Jednocześnie w informacji tej pozwany wskazał, że pojazd uszkodzony należy do segmentu (...) P., gdzie stawka za wynajem za pośrednictwem pozwanego to 250 zł netto za dobę i taką stawkę pozwany akceptuje w przypadku organizacji najmu pojazdu we własnym zakresie.

(wydruk wiadomości e mail k.60)

Najęty pojazd zastępczy marki V. (...) nie spełnił oczekiwań poszkodowanych, bowiem był zbyt mały dla czteroosobowej rodziny. Wobec powyższego na podstawie aneksu z dnia 2 stycznia 2020 roku zawartego

między powodem i poszkodowanymi dokonano zmiany wynajmowanego pojazdu oraz stawki najmu. W miejsce dotychczasowego pojazdu marki V. (...) najemcy otrzymali M. (...) o nr rej. (...) (segment E) z zastosowaniem stawki 250 zł netto za dobę.

(zeznania świadka A. C. 00:08:53-00:21:2, zeznania powoda 00:34:31-00:49:17 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 22 grudnia 2020 roku k 104-106, zeznania na piśmie M. L. k.126-130, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 27-27v., aneks k. 28, protokół zdawczo-odbiorczy k. 29, protokół zdawczo-odbiorczy k. 30)

Powód w dniu 3 lipca 2020 roku wystawił na poszkodowanego fakturę VAT nr (...) z tytułu usługi najmu pojazdu zastępczego ([22 dni x 180 zł] + [14 dni x 250 zł]) oraz z tytułu usługi parkowania (35 dni x 25 zł) na łączną kwotę 8.335 zł netto (10.252,05 zł brutto), płatną do dnia 17 lipca 2020 roku.

(faktura VAT k. 26)

Powód pismem z dnia 8 lipca 2020 roku, doręczonym pozwanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o cesji wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.252,05 zł w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Pozwany przyjął zgłoszenie i wdrożył postępowanie likwidacyjne.

(pismo k. 37-37v., wydruk wiadomości e mail k. 38, k. 39, k. 42)

W dniu 20 sierpnia 2020 roku pozwany dokonał wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 6.723,18 zł uznając za zasadny cały okres najmu (tj. 36 dni) oraz weryfikując stawkę najmu za okres od dnia 11 grudnia 2019 roku do dnia 14 grudnia 2019 roku po stawkach zgodnie z roszczeniem powoda- 4 dni x 180 zł = 720 zł (885,60 zł brutto); za okres od dnia 15 grudnia 2019 roku do dnia 2 stycznia po stawkach stosowanych przez pozwanego jak dla segmentu C jak pojazd wynajęty 89 zł netto tj. 14 dni x 89 zł = 1.246 (1.532,58 zł brutto), czego powodem było nieskorzystanie z propozycji pozwanego w zakresie możliwości skorzystania z pojazdu wynajętego za pośrednictwem pozwanego oraz za okres od dnia 2 stycznia 2020 roku do dnia 16 stycznia 2020 roku zgodnie z roszczeniem po stawce 250 zł netto jak dla pojazdu segmentu takiego jak wynajęty i uszkodzony, tj. 14 x 250zł = 3.500 zł (4.305 zł brutto).

(decyzja k. 69-69v., wydruk operacji bankowej k. 70)

Zakres stawek dobowych pokolizyjnego parkowania pojazdu segmentu (...) na parkingach przedsiębiorców stosujących rozliczenie bezgotówkowe, z rynku lokalnego poszkodowanego tj. w Ł. i woj. (...), w 2019 roku określony mieścił się w przedziale od 24,60 z do 40 zł za dobę brutto.

Uzasadniony przebiegiem likwidacji szkody oraz zakresem uszkodzeń samochodu V. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 9 grudnia 2019 roku okres jego pozostawienia na parkingu powoda określony został na 45 dni kalendarzowych. Uzasadnione koszty parkowania uszkodzonego pojazdu wynoszą 1.125 zł netto (1.383,75 zł brutto)

Samochód uszkodzony lokowany jest w wysokim segmencie I- (...) rynku. Samochód wynajęty M. (...) lokowany jest w wysokim segmencie E rynku, zaś samochód V. (...) lokowany jest w średnim segmencie C rynku.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 163-174, opinia uzupełniająca k. 197-201)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków i powoda oraz pisemna opinia biegłego sądowego J. Ż.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i

logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W piśmie procesowym z dnia 2 września 2020 roku powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 6.723,18 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, w związku zapłatą przez pozwanego wskazanej kwoty, po wytoczeniu powództwa. Uznając, że cofnięcie pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 6.723,18 zł, orzekając jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd uznał zasadność powództwa.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 9 grudnia 2019 roku, w wyniku którego należący do M. L. A. C. samochód marki V. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanych do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, okresu najmu pojazdu, jak również legitymacji czynnej powoda. Sporna była jedynie dobową stawka za najem pojazdu oraz koszty parkowania.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bezpośrednio po szkodzie pozwany przesłał powodowi (będącemu pełnomocnikiem poszkodowanych upoważnionym do podejmowania wszelkich czynności i uzyskiwania wszelkich informacji dotyczących szkody), informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany podnosił wprawdzie, że przy zgłoszeniu szkody poszkodowani otrzymali informację za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłaną na podany przez nich adres: (...), o możliwości najmu auta zastępczego za pośrednictwem współpracującej z pozwanym wypożyczalni, oraz że najem spoza sieci wypożyczalni współpracujących z pozwanym wiąże się z ryzykiem weryfikacji stawki oraz czasu trwania najmu. Powód zaprzeczał, że kiedykolwiek on bądź poszkodowani posługiwali się takim adresem. Nawet gdyby przyjąć, że powód podał mylny adres, co w niniejszym sprawie Sąd uznał za wątpliwe, bowiem nie można tu mówić o zwykłej omyłce pisarskiej, sporny adres e-mail był na tyle błędny, że pozwany w ramach profesjonalnego działania winien skontaktować się z powodem i uzyskać prawidłowe dane. Nadto w odpowiedzi na pismo powoda pozwany w dniu 18 grudnia 2019 roku przesłał powodowi ogólną informację dotyczącą możliwości najmu pojazdu, w której jednoznacznie wskazał, że pojazd uszkodzony należy do segmentu (...) P., gdzie stawka za wynajem za pośrednictwem pozwanego to 250 zł netto za dobę i taką stawkę pozwany akceptuje w przypadku organizacji najmu pojazdu we własnym zakresie.

Treść otrzymanej informacji nie pozostawia wątpliwości, że pozwany akceptuje maksymalną stawkę za najem pojazdu zastępczego należącego do tego samego segmentu co pojazd uszkodzony w wysokości 250 zł netto za dobę.

Podkreślenia również wymaga, że najem pojazdu zastępczego przez okres 36 dni niekwestionowany przez pozwanego, przy stawce pozwanego dla segmentu (...) P. do którego należał uszkodzony pojazd byłby sumarycznie wyższy. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że poszkodowani byli uprawnieni do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda.

Pozwany kwestionował również zasadność dochodzenia roszczenia z tytułu zabezpieczenia uszkodzonego na skutek zdarzenia z dnia 9 grudnia 2019 roku pojazdu na parkingu strzeżonym. W ocenie Sądu parkowanie uszkodzonego pojazdu na parkingu strzeżonym płatnym niewątpliwie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym (art. 361 § 1 kc), a poniesienie kosztów z tego tytułu w okolicznościach niniejszej sprawy uznać można za obiektywnie uzasadnione i konieczne. Pojazd doznał na skutek zdarzenia z dnia 9 grudnia 2019 roku uszkodzeń powodujących niemożność poruszania się nim- uszkodzeniu uległy w znacznym stopniu drzwi, wobec czego pojazdu nie można było zamknąć. Parkowanie uszkodzonego pojazdu może mieć sens ekonomiczny, gdy oczekuje się na naprawę, oględziny i kosztorys naprawy. Należy ocenić jako prawidłowe zachowanie się osoby, która obowiązana jest zabezpieczyć uszkodzony pojazd i zapobiegać zwiększeniu szkody (art. 16 ust.2 cyt. ustawy z 2003r.). Rezygnacja z usług parkingowych i pozostawienie samochodu w miejscu niestrzeżonym mogłaby prowadzić do powiększenia rozmiaru szkód. Nie sposób wykluczyć, że pozostawiony bez ochrony samochód mógłby zostać utracony lub rozgrabiony, co przewyższyłoby koszty jego parkowania na parkingu strzeżonym płatnym do czasu jego naprawy. Brak w aktach sprawy dowodów na to, by poszkodowani dysponowali miejscem parkingowym umożliwiającym bezpłatne, ale i bezpieczne przechowywanie uszkodzonego pojazdu. Wybór miejsca przechowywania należał zatem do poszkodowanych. Okres parkowania był usprawiedliwiony okolicznościami sprawy i pokrywa się z czasem, w jakim poszkodowany korzystał z auta zastępczego. Nadto, jak wprost wynika z opinii biegłego sądowego, uzasadniony okres pozostawienia uszkodzonego pojazdu na parkingu powoda określony został na 45 dni kalendarzowych, zaś stawka za parkowanie w kwocie 25 zł netto mieści się w przedziale stawek rynkowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.528,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 6.723,18 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów parkowania Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód wskazał, że zgłoszenie szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu doręczone zostało pozwanemu w dniu 9 lipca 2020 roku (niedziela), zaś po upływie 30 dniowego terminu na zlikwidowanie szkody roszczenie powoda stało się wymagalne (10 sierpnia 2020 r.). Wobec czego, zgodnie z żądaniem pozwu ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia następnego, tj. od dnia 11 sierpnia 2020 roku. Odsetki od kwoty 6.723,18 zł należało zasądzić za okres od dnia 11 sierpnia do dnia 21 sierpnia 2020 roku, tj. do dnia, w którym pozwany zaspokoił w tej części roszczenie powoda.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.967 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 750 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 3.600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na biegłego – 600 zł.

Sąd działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) stosownie do wyniku procesu nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nieuiszczone koszty sądowe obejmujące wynagrodzenie biegłego w kwocie 785,24 zł z czego kwotę 600 zł nakazał pobrać z zaliczki uiszczonej przez pozwanego w dniu 11 czerwca 2021 roku.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.